

POSTANOWIENIE

1 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 1 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko G. I., A. S. i A. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej R. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 12 maja 2022 r., I ACa 752/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Poznaniu na rzecz adwokata J. K. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) zł podwyższoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód R. K. w pozwie skierowanym przeciwko A. S., G. I. i A. W., będącym członkami zarządu Wspólnoty Mieszkaniowej, domagał się zakazania pozwanym występowania za Wspólnotę Mieszkaniową nieruchomości przy ul.[...] w P. oraz jego imieniu jako członka tej Wspólnoty, odebrania pozwanym dostępu do danych osobowych powoda oraz zobligowania pozwanych do wystawienia oświadczenia, że nie są i nie były zarządczyniami nieruchomości wspólnej, że wystawiały w tej

kwestii fałszywe oświadczenia i składały fałszywe oświadczenia, nie mając żadnego pełnomocnictwa ani zawartej z kimkolwiek umowy o zarządzanie. Wyrokiem z 11 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił powództwo. Apelacja powoda została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 12 maja 2022 r. Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi powód podniósł, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne dotyczące tego cyt.: czy „zdolność pełnomocnicza” rozumiana jako swoboda udzielania i odwoływania pełnomocnictwa ogólnego do zarządu zwykłego tak nieruchomością wspólną, jak do dysponowania danymi osobowymi jest dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c.

W nawiązaniu do tej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów nauki, istotnym

zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutuący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie nie spełnia tych wymagań. Pomija poczynione przez Sądy *meriti* ustalenia faktyczne oraz obszernie rozważania prawne na gruncie art. 23 k.c., art. 24 k.c., art. 448 k.c., europejskich oraz polskich przepisów dotyczących ochrony danych osobowych, a także ustawy o własności lokali, które należy ocenić jako trafne i zgodne z dorobkiem orzecznictwa Sądu Najwyższego i piśmiennictwa prawniczego. W ich świetle nie ulega wątpliwości, że swoboda udzielania i odwoływania pełnomocnictwa nie stanowi dobra osobistego osoby fizycznej w rozumieniu art. 23 k.c. Powód nie wykazał zatem przywołanej przyczyny kasacyjnej uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podniósł także, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem cyt. „wyrok jest niezgodny z powszechnie przyjętymi przepisami, a mianowicie, aby kogokolwiek reprezentować, trzeba mieć pełnomocnictwo od tej osoby”. Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi nakładało na skarżącego powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Oczywiste jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku o przyjęcie skargi w wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodzie prawnym, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia; podstawy kasacyjne nie podlegają bowiem badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230). Skarżący nie wykazał tak rozumianej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika powoda z urzędu będącego adwokatem, znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1184 ze zm.).

[SOP]

[ms]